

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Силвия Б. Русева

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
като разгледа докладваното от Стефан Милев Въззивно частно наказателно дело № 20231100602454 по описа за 2023 година

Въззивната проверка е по глава 21 НПК след подадена до СГС (като втора инстанция) жалба от частния тъжител Н. Б. П. срещу прекратителното разпореждане № 2797/28.02.2023 г., с което СРС (НО, 133 с.) – поради неотстранена нередовност на тъжбата (чл. 24, ал.5, т.2 НПК) - е сложил край на наказателното производство по н.ч.х.д. № 11998/22 г.

Жалбата, поддържана от подателя ѝ в откритото заседание пред въззивния съд, е обемна по своето съдържание, но в нея липсват доводи по същество срещу изводите на СРС, че в тъжбата не са описани „обстоятелствата на престъплението“. Изложени са редица други (и житейски, и емоционални, и донякъде юридически) аргументи срещу неправилността на оспорваното разпореждане, но - което е по-съществено: направен е и опит за „допълване“ на тъжбата с конкретизация на предявената претенция.

Районният съд правилно е приложил чл. 250, ал.1, т.1 НПК.

От текста на тъжбата, от допълнителните уточнения към нея и от изложението на въззивната жалба става ясно, че тъжителят (и въззивен жалбоподател) не е юрист и не е подходил професионално при завеждането на делото и изпълнение на съдебните указания за отстраняване на допуснатите пороци. Единственият упрек към СРС в случая е, че при това положение е следвало да разясни на пострадалата П. (чл. 15, ал.3 НПК) възможността ѝ да поиска служебен повереник (чл. 100, ал.2 НПК), но този пропуск не е рефлектирал съществено върху нейното право на защита. И това е така, защото самата тъжителка няколкократно е изтъкнала, че подписаните от нея документи са изготвени след „безвъзмездни правни консултации“. А, че тъжбата е негодна да предизвика същинско разглеждане на делото по абстрактно формулираните обвинения за обида и клевета, е извод, който няма как да бъде оборен. След постановеното от първата инстанция частично прекратяване на наказателното преследване (по

отношение на заявените от тъжителя деяния, които съставляват престъпления от общ характер), делото е останало „висящо“ единствено по твърденията, че ч.т. П. е била многократно „оклеветявана“ и „обиждана“ от лицето Т. Д. Г. – твърдения, които и към днешна дата продължават да са единствено оценъчни, без приведена към тях фактическа конкретика кога (като дата), къде (като място), пред кого и как (като механизъм на извършване на съответните деяния) деецът е разгласявал позорни обстоятелства, приписвал престъпления, казал или извършил нещо унижително за честта и достойнството на пострадалата. Попълването им с фактически детайлни е неизбежна предпоставка за легитимното формулиране на предмета на доказване (чл. 102, т.1 НПК) в съдебната фаза на производството и за пределите, в които съдът дължи произнасяне с финалния си акт (чл. 301, ал.1, т.1-2 НПК). Затова -изказването на принципно недоволство, че лицето е извършило „тежки престъпления“ по никакъв начин не съставлява годно дефинирано обвинение. Указанията за „внасяне“ на необходимата конкретика са останали неизпълнени (нереден, впрочем, е и опитът те да бъдат изпълнявани чрез въззивната жалба), а единственият допълнително предявен детайл – относно представената от Г. пред трети лица присъда на СРС (с отразено в нея осъждане на ч.т. П.), няма как да съставлява елемент от „обстоятелствата на престъплението“ (чл. 81, ал.1 НПК) по чл. 146 и чл. 147 НК, защото се касае за влязъл в сила съдебен акт, чието съдържание не би могло да бъде нито обидно, нито клеветническо.

При това положение, Софийският районен съд не е имал друг избор, освен да приеме, че тъжбата не отговаря на условията по чл. 81 НПК и да прекрати наказателното производство по нея, позовавайки се на чл. 24, ал.5, т.2 НПК. Издаденото в този смисъл разпореждане е правилно, поради което СГС (НО, II въззивен състав):

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 2797 от 28.02.2023 г. по н.ч.х.д. № 11998/22 г. на СРС (НО, 133 с.).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____